

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci žalobce: **V. G.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.4.2016, č.j. OAM-45/LE-LE05-LE05-PS-2016**,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.4.2016, č.j. OAM-45/LE-LE05-LE05-PS-2016, jímž byl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1.1.2016 (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 31.7.2016.

Žalobce žalovanému vytýkal porušení ust. § 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a zákona o azylu. Žalobce namítal, že v jeho případě nebyl naplněn zákonný důvod zajištění, tj. že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil, že zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu představuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, proto je třeba toto ustanovení vykládat vždy restriktivně. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, kde je uvedeno, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné

ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“ Dle žalobce z napadeného rozhodnutí žalovaného přitom nevyplyvá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit, ani to, v čem žalovaný spatřuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, což ve vztahu k ustanovení § 68 správního řádu způsobuje nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce připustil, že v době stanovené k vycestování v rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky nevycestoval a nadále se zde nelegálně zdržoval, avšak nesouhlasil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný pouze poukázal na jednání žalobce s tím, že toto zakládá důvodnou obavu, že žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Pakliže v odůvodnění rozhodnutí absentuje hodnocení povahy a stupně nebezpečnosti jednání žalobce, které dle žalovaného zakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, nelze je považovat za dostatečné ve smyslu § 68 správního řádu. Žalovaný dle žalobce nikterak nezduvodnil, v čem konkrétně by údajné ohrožení veřejného pořádku mělo spočívat. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to zejména na rozsudek ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013-50, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Žalobce dále poukázal na to, že se žalovaný nevypořádal s otázkou nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, která je podmínkou zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu, když pouze poukázal na to, že žalobce nevycestoval z ČR, ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění, z čehož dovodil, že žalobce bude mařit průběh správního řízení a zvláštní opatření by nebylo účinné. Žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve vztahu k rozhodnutí o nemožnosti uložení alternativních zvláštních opatření, neboť se nevyjádřil k žádné z alternativ a neuvedl důvody, pro které nelze danou alternativu uplatnit. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, z něhož žalovaný odvozuje nemožnost uložení zvláštního opatření namísto zajištění, je dle žalovaného zcela nepřipadný, když se uvedené rozhodnutí týkalo zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, což však není případ žalobce, který byl zajištěn jako žadatel o azyl, u kterého jsou ze zákona dány odlišné důvody pro zajištění, přičemž předchozí nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění mezi těmito důvody není.

Dále žalobce namítal nedostatečné odůvodnění délky trvání jeho zajištění, neboť se žalovaný zabýval maximální délkou doby zajištění, namísto stanovení doby přiměřené, nezbytné pro dosažení sledovaného cíle. Žalovaným stanová doba trvání zajištění 110 dnů není dle žalobce přiměřená, když žalovanému nic nebránilo stanovit kratší dobu trvání jeho zajištění a v případě potřeby ji prodloužit. Pokud tak žalovaný učinil, bylo nezbytné, aby stanovenou délku náležitě zdůvodnil jako přiměřenou délku trvání zajištění. Na podporu této námítky žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.3.2014, č.j. 3 Azs 24/2013-42.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí a zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že na daný případ aplikoval řádně pojem „veřejný

pořádek“ a že své rozhodnutí řádně zdůvodnil. Z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, když vědomě a opakovaně neplní zákonem uložené povinnosti a svým jednáním zcela jasně demonstruje neúctu k právnímu řádu České republiky. Žalobce svévolně neoprávněně pobýval na území České republiky, a to bez průkazu totožnosti, jak bylo zjištěno dne 5.4.2016, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Žalobci přitom bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie ze dne 18.11.2015, č.j. KRPA-462230-15/ČJ-2015-000022, které nabylo právní moci dne 24.11.2015 uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců a stanovena doba k vycestování 30 dnů. Z vyjádření žalobce vyplynulo, že v ČR nemá žádné zázemí, žije zde sice jeho otec, ale s tímto se žalobce nestýká, nezná ani jeho adresu. Dle vlastního vyjádření žalobce bydlí v ČR u svého krajana, jehož jméno a adresu odmítl uvést. Žalobce dále uvedl, že pracuje bez smlouvy na stavbách a nemá sjednáno zdravotní pojištění. Žalobce své protiprávní jednání sám výslovně přiznal a připustil, že nevyvinul žádnou snahu o legalizaci svého pobytu, přestože si byl vědom toho, že na území ČR pobývá neoprávněně, přičemž ani neučinil nic pro to, aby si obstaral cestovní doklad. Po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění dne 10.4.2016 a umístění do ZZC, žalobce účelově podal žádost o mezinárodní ochranu, a to s cílem oddálit možnost svého vyhoštění z území ČR. Propuštění žalobce ze ZZC a vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho osobní svobody by tak mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť lze důvodně předpokládat žalobcovo pokračující nerespektování právního řádu ČR a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů, když dlouhodobě vědomě porušoval pravidla daná zákonem o pobytu cizinců. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce zvážil možnost uložení zvláštních opatření, jejichž účinnost však musel vyloučit s ohledem na to, že u žalobce byl dán důvodný předpoklad pokračování jeho hrubého nerespektování právního řádu ČR, když současně bylo prokázáno, že nerespektoval povinnost vycestovat z území ČR po svém vyhoštění, jakkoliv mu k tomu byly dány dostatečné podmínky. Stanovení doby zajištění na 110 dnů bylo řádně zdůvodněno, žalovaný uvedl zcela konkrétní okolnosti případu (předpokládaná délka řízení, včetně případného soudního přezkumu), které vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrlh ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru

cizinecké policie ze dne 10.4.2016, č.j. KRPA-137023-10/ČJ-2016-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 12.4.2016 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný dne 15.4.2016 vydal rozhodnutí č.j. OAM-45/LE-LE05-LE05-PS-2016, podle něhož je žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců do 31.7.2016. Z obsahu shora uvedeného rozhodnutí o zajištění žalovaný konstatoval, že žalobce při pobytové kontrole dne 10.4.2016 nepředložil hlídce Policie ČR žádný průkaz totožnosti a nebyl schopen svou totožnost prokázat jinak. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že žalovaný byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie ze dne 18.11.2015, č.j. KRPA-462230-15/ČJ-2015-000022, které nabylo právní moci 24.11.2015 vyhoštěn na dobu 18 měsíců, lhůta pro vycestování byla stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci byl rovněž vydán výjezdní příkaz s platností do 24.12.2015. Z uvedeného pak vyplývá, že žalobce nerespektoval stanovenou dobu k odjezdu a je od 24.11.2015 do 25.6.2017 veden v evidenci nežádoucích osob. Žalobce přitom uvedl, že z území ČR v době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval, neboť neměl cestovní doklad, ani finanční prostředky pro jeho vyřízení, ačkoliv si byl vědom své povinnosti opustit území ČR, když rozhodnutí o vyhoštění osobně převzal. Ke svým poměrům žalobce uvedl, že na Ukrajině žije jeho sestra a matka, v ČR žije jeho otec, se kterým se však žalobce dlouhodobě nestýká. Na území ČR žalobce nemá žádný majetek, naproti tomu na Ukrajině vlastní rodinný dům, kde žil společně s matkou. Dle vlastního vyjádření na území ČR nemá adresu stálého pobytu, ani žádný majetek, finanční prostředky si obstarává příležitostnými brigádami na stavbách. Dále žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný, je zdravý, léky pravidelně neužívá. Žalobce výslovně uvedl, že nemá žádný důvod nebo překážku mu bránící vycestovat z ČR na Ukrajinu. Z rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 18.11.2015 vyplývá, že dne 18.11.2015 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR, které nepředložil svůj cestovní doklad, ani jinak neprokázal svoji totožnost. Žalobce v rámci řízení uvedl, že v ČR pobýval nepřetržitě od prosince 2014 na podnikatelské vízum a povolení k dlouhodobému pobytu (lustrací bylo zjištěno, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu skončila dne 17.6.2014, řízení o žádosti o změnu účelu dlouhodobého pobytu ze dne 5.9.2012 bylo pravomocně ukončeno dne 4.12.2014, řízení o žádosti o změnu účelu dlouhodobého pobytu ze dne 6.8.2013 bylo pravomocně ukončeno dne 25.6.2014). Dále uvedl, že svůj cestovní pas předal osobě jménem I. za účelem vyřízení prodloužení víza, a to za úhradu ve výši 25.000,- Kč. Ačkoliv žalobce řádně úhradu zaplatil, cestovní pas již zpět nedostal, vízum pro něho zajištěno nebylo. Potvrdil, že si je vědom toho, že byl správním rozhodnutím vyhoštěn. Žalobce rovněž potvrdil, že pracoval bez smlouvy na stavbách a neměl sjednáno zdravotní pojištění. Uvedl dále, že v ČR se nenachází osoba, k níž by měl vyživovací povinnost, nebo ji měl v péči, žije zde jeho otec, s nímž se žalobce setkává občasně, cca 1x měsíčně. Dále žalovaný uvedl, že je svobodný (nemá v ČR ani přítelkyni), jeho zdravotní stav je dobrý, nemá na území ČR žádný majetek, ale na Ukrajině (zde žije jeho matka a sestra) vlastní dva rodinné domy. Na Ukrajinu, dle svého vyjádření, nemohl odcestovat, neboť aktuálně nedisponoval finančními prostředky na vycestování, které si chtěl opatřit prací. Dne 12.4.2016 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil obavou z nástupu do armády a odesláním do boje proti teroristům. Ze shora uvedených skutečností měl žalovaný za prokázané, že existují důvodné pochybnosti o žalobcově respektování rozhodnutí správních orgánů, resp. o dobrovolném vycestování z ČR. Žalovaný vyhodnotil, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro

veřejný pořádek ČR, který již opakovaně narušil svým nelegálním pobytem v ČR a nevycestováním z jejího území; podmínky podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu tak měl žalovaný za naplněné, neboť žalobce není osobou vyloučenou z aplikace tohoto ustanovení.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění a je veden v evidenci nežádoucích osob. Dlouhodobě (více než 1 rok) neučinil nic pro to, aby si opatřil nový cestovní doklad, přestože opakovaně, jak v řízení o správním vyhoštění, tak v řízení o zajištění, tvrdil, že z ČR vycestuje dobrovolně. Žalobce tak opakovaně porušoval platné právní předpisy a svým dlouhodobým chováním zřetelně vyjádřil úmysl v tomto jednání pokračovat. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly dostatečně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud se dále zabýval tím, zda uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v ZZC po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně a nelze současně uplatnit zvláštní opatření ve formě rozhodnutím ministerstva uložené povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, dle názoru soudu není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v mnoha rozhodnutích, např. v rozsudcích ze dne 16.12.2013, č.j. 5 Azs 17/2013 - 22, ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013 - 50, a ze dne 16.4.2015, č.j. 7 Azs 71/2015 - 31 (všechny dostupné na www.nssoud.cz), vyjádřil názor, že samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Současně soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je v daném případě dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce nejenže opakovaně, dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně, a to bez cestovního dokladu a následně nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění, ale dlouhodobě porušoval i normy upravující zaměstnanost, neboť vykonával nelegální práci [srov. § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] a navíc porušoval i povinnost být zdravotně pojištěn [srov. § 156 odst. 1 písm. i), § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců]. Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se snažil svou situaci řešit, když o naprostém nerespektování základních povinností svědčí zejména skutečnost, že po dobu min. jednoho roku neučinil zholu nic pro zajištění nového cestovního dokladu. Žalobce s vědomím všech důsledků nechal svou situaci přerůst až do stádia uložení správního vyhoštění, které nerespektoval, ačkoli si byl povinností pro něj plynoucích vědom. Území ČR neopustil, čímž mařil uložené správní vyhoštění a pod hrozbou realizace správního vyhoštění podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Výše popsané jednání žalobce ve svém souhrnu jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku, nemůže být zhojeno žádnými žalobcem tvrzenými osobními poměry a naopak vylučuje možnost uplatnění zvláštních opatření ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu, kdy je zřejmé, že žalobce v minulosti se státními orgány řádně nespolupracoval, nerespektoval jejich rozhodnutí a do svého zajištění v ZZC neprojevil snahu legalizovat svůj pobyt. Ze všech uvedených skutečností nelze jinak než dovodit, že v případě žalobce [který výslovně uvedl, že nemá stálé bydliště a potřebuje čas, aby si v ČR vydělal (pozn. soudu - opět nelegálně) prostředky na vycestování], účel zajištění nemůže být nahrazen zvláštním opatřením spočívajícím v uložení povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem ani povinností osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Svůj závěr o nedostatečnosti uložení zvláštních opatření k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný upřel o to, že žalobce opakovaně porušoval platné právní předpisy a svým chováním již v minulosti fakticky vyjádřil neochotu vrátit se na Ukrajinu (jakkoliv opakovně slovně vyjadřoval vůli opačnou), proto lze u něj důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Soud shledává tyto důvody přezkoumatelnými a plně se s nimi ztotožňuje. Je zřejmé, že žalobce dlouhodobě nerespektuje právní předpisy, ani státní orgány ČR, jejichž rozhodnutí se podrobit nechce. Za této situace je setrvání žalobce v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak jednak zajistit účast v řízení ve věci mezinárodní ochrany a jeho součinnost se správními orgány, tak i zabránit žalobci v protiprávním jednání do budoucna. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Další otázkou, kterou soud řešil, byla přiměřenost a odůvodněnost doby uložení povinnosti setrvat v ZZC. I když určení délky setrvání v ZZC se pohybuje v mezích správního uvážení, musí být z rozhodnutí seznatelná úvaha správního orgánu, na základě které byla délka setrvání stanovena. V souzené věci žalovaný správní orgán rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v ZZC do 31.7.2016, tedy v délce 110 dní. Při stanovení délky zajištění žalobce v daném zařízení správní orgán vycházel z předpokládané délky řízení o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to 90 dnů, dále kalkuloval s případnou podanou žalobou proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a připočetl 15 dnů a přiměřenou dobou potřebnou pro doručování v soudním řízení 5 dní. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil stanovenou dobu zajištění. Doba 110 dnů je přiměřená a přezkoumatelně odůvodněná, přičemž správní orgán zdůraznil svou povinnost dodržet maximálně zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Soud nesdílel názor žalobce, že tato doba byla zcela formálně a neodůvodněně stanovena. Žalovaný při stanovení délky doby má toliko možnost vycházet z předpokládané a praxí ověřené doby řízení. Samozřejmě, že může dojít v jednotlivých případech k odchýlkám, nicméně to žalovanému v době rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení není známo. Naopak žalovaný nemůže předjímat, že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle ust. § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu, zejména když žalobce odůvodnil svou žádost obavou ze současné bezpečnostní situace na Ukrajině, ze svého povolání do armády a s tím související obavou o svůj život.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. května 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová